

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **E. V.** proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 1, o přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2014, č. j. MPSV-UM/9286/14/4S-KHK, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojila žalobou proti třem rozhodnutím žalovaného, vydaným dne 26. 8. 2014, kterými jí byla uložena povinnost zaplatit přeplatky na státní sociální podpoře příspěvek na bydlení, a to za jednotlivá období let 2011 – 2014. Konkrétně rozhodnutí čj. MPSV-UM/9286/14/4S-KHK potvrdilo k odvolání žalobkyně správnost rozhodnutí orgánu I. stupně, a to Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Hradci Králové, kontaktní pracoviště Dobruška ze dne 20. 6. 2014, čj. 73078/14/RK. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o vzniku přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení ve výši 19.590,- Kč a o povinnosti tento přeplatek vrátit na účet úřadu. Přeplatek byl zjištěn a vyčíslen za období od 1. 10. 2011 do 30. 6. 2012, a to z důvodu nesplnění zákonné povinnosti – nebyla včas oznámena změna v okruhu

společně posuzovaných osob a nebyly doloženy příjmy těchto osob k posouzení nároku na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 15. 9. 2014 obdržela od úřadu výzvu k zaplacení dluhu nejpozději do 30ti dnů od doručení výzvy, vzhledem k její špatné finanční situaci a skutečností, že dne 17. 9. 2014 po dlouhé době nastoupila do pracovního poměru a že společně posuzované osoby jsou nezaměstnané, vedené na Úřadu práce a předpokládaný měsíční příjem žalobkyně bude ve výši minimální mzdy, nedisponuje v současné době prostředky k možnému navrácení požadovaných přeplateků. Kdyby žalovaný postupoval při přehodnocení nároku na přeplatek stejným způsobem pro všechna období, žádný přeplatek by nevznikl, žalobkyně proto požádala o odkladný účinek žaloby. O její žádosti krajský soud rozhodl 4. 11. 2014, její žádosti vyhověl. Žalobkyně uvádí, že žalovaný její nárok na státní sociální podporu pro některá období přehodnotil, avšak pro jiná období se tak nestalo. V odůvodnění svých rozhodnutí žalovaný uvádí, že nebyly včas doloženy příjmy společně posuzovaných osob na jednotlivá čtvrtletí, došlo tak k tomu, že nárok na příspěvek na bydlení nenáležel vůbec, případně v menší částce. Pro období, které je předmětem tohoto rozhodnutí, pak nebyla státní sociální podpora (SSP) přehodnocena vůbec, nárok tak vůbec nevznikl. Žalobkyně dále považuje za nesprávný postup žalovaného, který bezdůvodně zkrátil lhůtu na možné vyjádření se k podkladům rozhodnutí, dne 15. 8. 2014 jí bylo doručeno „Vyrození o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“, této možnosti žalobkyně dne 18. 8. 2014 využila osobní schůzkou na MPSV v Hradci Králové, kde mj. požádala o prodloužení termínu k písemnému vyjádření (do 29. 8. 2014). Dne 21. 8. 2014 zaslala doplnění k podkladům, v němž žádala o manuální přepočty všech uváděných přeplateků, s tím, že výpočet žalovaného v jeho používaném systému v návaznosti na jí doložené skutečnosti vykazuje evidentní chyby. Žalovaný se však k tomuto vůbec nevyjádřil. Doplnění žalobkyně bylo žalovanému doručeno dne 25. 8. 2014, chtěla zaslat další doplnění, ale k tomu již nedošlo, neboť žalovaný vydal rozhodnutí dne 26. 8. 2014, které jí bylo doručeno 25. 8. 2014. Všechny obdržené dávky byly vždy použity na úhradu nákladů, spojených s bydlením, žalovanému nevznikl přeplatek při vyplácení dávky vzhledem k tomu, že pro všechna období byla hlášena jedna osoba, jinak by byl celkový nárok vyšší, než byl ve skutečnosti vyplacen celkem. Zde pak žalobkyně odkazuje na dřívější vyjádření žalovaného (rok 2010), o tom, že přeplatek se vyčísluje pouze ve výši skutečného přeplatku dle věcných podmínek, nikoliv jako sankce za neohlášení rozhodné skutečnosti, jinými slovy, pokud neohlášení rozhodné skutečnosti příjemcem dávky nemá vliv na nárok na dávku, či její výši, pak se žádný přeplatek nevyčísluje. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 13. 11. 2014 vyplývá, že u výše cit. období, o němž bylo o nároku na dávku rozhodováno rozhodnutím čj. MPSV-UM/9286//14/4S-KHK ze dne 26. 8. 2014, žalobkyni nevznikl nárok na příspěvek na bydlení, neboť v předchozím období byla z okruhu společně posuzovaných osob vyňata (ode dne 1. 10. 2010) dcera žalobkyně K. V., když se v místě bydliště prokazatelně nezdržovala ve smyslu ust. § 7 odst. 5 a 6 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Ke změně rozhodných skutečností došlo ode dne 17. 8. 2011, K. V. začala znovu užívat předmětný byt a byla znovu společně posuzovanou osobou. **Žalobkyně tuto skutečnost oznámila až 16. 4. 2014, tj. téměř po třech letech. Zákon však ukládá povinnost oznamovat změny rozhodné pro nárok na**

dávku do osmi dnů. O této povinnosti byla žalobkyně poučena, a to v žádosti o příspěvek na bydlení ze dne 13. 7. 2011, v oznámení o přiznání dávky ze dne 29. 7. 2011, v oznámení o změně výše dávky ze dne 9. 9. 2011 (poslední poučení je dáno v době, kdy ke změně fakticky došlo). Dále žalobkyně dne 10. 10. 2011 a 18. 4. 2012 předložila ÚP prohlášení osob o příjmech rozhodných pro nárok, ve kterých je uvedena pouze žalobkyně a T. V., žalobkyně tedy neuvedla pravdivé údaje. Žalovaný odkazuje **na ust. § 62 odst. 1 zákona o SSP**, podle něhož *příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost nebo přijal dávku nebo její část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce, než náležela, nebo jinak způsobil, že dávka byla vyplacena neprávem nebo v nesprávné výši, je povinen částky neprávem přijaté vrátit*, a připomíná, že doklady o výši čtvrtletního příjmu K. V. byly doloženy se zpožděním 23. 4. 2014. Na základě těchto skutečností nárok na dávku zaniká ve smyslu ust. § 51 odst. 2 zákona o SSP, neboť *neprokáže-li se rozhodný příjem ani do konce kalendářního čtvrtletí, za které by se měla uvedená dávka vyplácet, nárok na příspěvek na bydlení zaniká*. Z uvedeného důvodu nebylo třeba, aby se žalovaný znovu zabýval výší dávky, neboť nárok na ni zanikl. Žalobkyně dále podáním ze dne 16. 4. 2014 žádala zahrnutí svého zetě B. P. K. do okruhu společně posuzovaných osob, neboť žije s ní ve společné domácnosti a v ČR má povolen přechodný pobyt od 16. 4. 2012. Této žádosti nebylo možno vyhovět, neboť pan K. nesplňoval podmínku trvalého pobytu ani podmínku 365 dnů pobytu od hlášení cizince k pobytu ve smyslu ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb. Žalovaný dále uvádí, že žalobkyně využila možnosti vyjádřit se k podkladům, o čemž byla řádně poučena, tuto možnost osobně využila dne 22. 5. 2014, 2. 6. 2014 a 18. 6. 2014. Rozhodnutí o přeplatku bylo řádně zdůvodněno, s námitkami žalobkyně se vypořádalo, Úřad práce rozhodl v souladu s platnou právní úpravou, věcně správně, neboť, **nesplnil-li příjemce dávky jemu uloženou povinnost (v daném případě oznamovací povinnost ve smyslu ust. § 61 odst. 1 zákona o SSP), je povinen neprávem vyplacenou částku vrátit (§ 62 odst. 1 zákona o SSP), dále, neprokáže-li se rozhodný příjem do konce kalendářního čtvrtletí, za které měla být dávka vyplacena, nárok zaniká (§ 51 odst. 2 zákona o SSP)**. V odvolání žalobkyně uvedla, že si je vědoma svého pochybení a požádala o odstranění tvrdosti zákona a udělení výjimky z pravidla, že občané třetích zemí mohou být zahrnuti do okruhu společně posuzovaných osob až po uplynutí 365 dní pobytu od přihlášení k pobytu. K tomu žalovaný uvádí, že MPSV může ve smyslu § 3 odst. 4 zákona o SSP udělit v odůvodněných případech z pravidla trvalého pobytu výjimku, na takovou výjimku však není právní nárok – dikce „může“. Pan K. však nesplňoval ani mírnější podmínku – 365 dní pobytu a z tohoto pravidla výjimka být udělena nemůže. Zákon nezná institut odstranění tvrdosti, takové žádosti nemohlo být vyhověno a nelze ji posuzovat jako rozpor se zákonem.

Žalobkyně reagovala písemnou replikou ze dne 23. 12. 2016, v níž uvedla prakticky obdobné skutečnosti jako v žalobě a domáhala se spravedlivého přepočtu na dávku a stejného postupu ve všech třech případech. Namítala, že systém výpočtu vykazuje chyby. Skutečnost, že zeť B. P. K. je manželem dcery žalobkyně prokázala oddacím listem a poukazuje na to, že je společně posuzovanou osobou coby rodinný příslušník občana EU.

Při jednání soudu dne 20. 2. 2017 žalobkyně uvedla, že má velmi nízké příjmy, což doložila doklady, prokazujícími příjem v rozsahu 5.000 – 6.000 Kč

v období září 2016 – leden 2017. O ruční přepočtení údajů žádala z důvodů, kdy při nulových příjmech nastala situace, kdy nebyla schopna navrátit jakýkoliv přeplatek na dávce. Od r. 2012 byla v dost zoufalé situaci a dcera se zetěm jí přišli na pomoc, avšak trvala situace, kdy musela čerpat státní pomoc, a všichni žili na hranici životního minima. Je pravdou, že byla upozorněna na skutečnost, že by mohlo dojít k situaci, kdy by musela vrátit přeplatek, nicméně při nulovém příjmu byla přesvědčena, že taková situace nemůže nastat, nehledě na to, že veškeré dávky byly vždy použity na platby elektřiny a vody a dávky rozhodně nejsou tak vysoké, aby mohly vypomoci a pokrýt všechno. Uvedla, že její zeť je manželem dcery již deset let, je členem rodiny a je to člověk, tudíž je přesvědčena, že aplikovaná zákonná povinnost vrátit přeplatky na dávce de facto porušuje lidská práva, zeť je cizinec, ale v první řadě člen rodiny. V období let 2011 a následně prožívala velmi těžkou životní situaci, rozvedla se a musela snášet ústrky ze strany manžela a jeho bodygardů, dcera se zetěm jí přijeli na pomoc na dobu tří měsíců, ale z důvodu vážnosti situace zůstali déle. Dcera si našla práci, zeť si musel platit zdravotní pojištění a tři lidé žili z finančního minima. Zažili spoustu ústrků a nenávisti a nutnost vrátit přeplatky na dávce se jim proto jeví v rozporu se základními lidskými právy. Žalobkyně se z věci poučila a uvádí, že rozhodně nebylo jejím úmyslem postupovat v rozporu s jakýmkoliv předpisem. Dcera K. nastoupila do práce v květnu 2012 a dcera T. v třetím čtvrtletí téhož roku, následně se tak jednalo o tři příjmy, nicméně byly velmi nízké. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, nechce vracet vyčíslené přeplatky na dávce, náhradu nákladů řízení neúčtovala. Pověřená pracovnice žalovaného pak poukázala na ust. § 51 odst. 2 cit. zákona s tím, že případ žalobkyně byl přepočten, avšak v některých obdobích nárok žalobkyně zcela zanikl, nikoliv z důvodu žalobkyní cit. sankce za pozdní ohlášení rozhodných skutečností, ale právě z důvodu, že s ohledem na opožděně ohlášené příjmy rodiny za určitá období nárok věcně nenáležel vůbec, případně v nižší částce. Nejde tedy o sankční přístup, ale věcné pochybení. Žalovaný chápe těžkou životní situaci žalobkyně, rozhodně ani on nebyl veden úmyslem ji jakkoliv poškodit a jí samé nepřikládá zlý úmysl, jako správní orgán však v těchto případech nemá manévrovací prostor, pouze v mezích zákona a pokud by v určitých obdobích nebyl v rodině žádný příjem, k přepočtu celé situace by nedošlo. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení rovněž neúčtuje.

Ze správního spisu předloženého žalovaným plyne, že **Úřad práce České republiky – krajská pobočka Hradec Králové, kontaktní pracoviště Dobruška, vydal dne 20. 6. 2014 rozhodnutí čj. 73078/14/RK** o přeplatku na dávce státní sociální podpory příspěvek na bydlení, a to za období 10/2011 – 6/2012, když v měsících říjen až prosinec r. 2011 byl příspěvek vyplacen ve výši 1.262,- Kč, v měsících leden – březen 2012 ve výši 2.185,- Kč a v měsících duben až červen 2012 v částce 3.083,- Kč měsíčně. Celková částka 19.590,- Kč pak byla vyčíslena jako přeplatek na dávce, na kterou nevznikl nárok, když žalobkyně nesplnila svoji oznamovací povinnost, spočívající v nahlášení okruhu společně posuzovaných osob a doložení jejich příjmů. Správní orgán pak v rozhodnutí odkázal na své dřívější rozhodnutí ze dne 24. 11. 2010, v němž rozhodl o tom, že se nepřihlíží při posuzování nároku na příspěvek na bydlení k osobě V. K., nar. ... od 1. 10. 2010 z důvodu, že uvedená osoba po dobu tří měsíců prokazatelně neužívá byt, i když je v něm hlášena k trvalému pobytu. Ode dne 17. 8. 2011 však došlo ke změně skutečností, kterou žalobkyně nahlásila až dne 16. 4. 2014, kdy správnímu orgánu žalobkyně oznámila, že jmenovaná opět ve společné domácnosti žije, a to od 17. 8.

2011. Téhož dne doplnila žalobkyně okruh společně posuzovaných osob o pana B. P. K., nar., který je od 16. 4. 2012 přechodně hlášen na území České republiky v předmětném bytě. Žalobkyně se dostavila na úřad 2. 6. 2014 s žádostí o zohlednění této osoby jako společně posuzované již od srpna 2011. Správní orgán hodnotí tuto skutečnost tak, že žádosti nelze vyhovět, pan K. bude v souladu s ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře posuzován jako společně posuzovaná osoba v jeho smyslu až ode dne 16. 4. 2013, neboť tímto dnem uplynulo 365 dní ode dne nahlášení cizince na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, a současně je splněna podmínka, že má dotyčná osoba na zdejším území bydliště. Žalobkyně následně podala odvolání, v němž uvedla, že v rozhodném období tvořily domácnost kromě ní jako oprávněné osoby, která v 10/2011 byla vedena na ÚP, nepobírala podporu, a od 11/2011 byla zaměstnána s příjmem cca 7.120,- Kč, její dcera K. V., vedená od 8/2011 do 4/2012 na ÚP bez pobírání podpory, od 5/2012 zaměstnána, dále pak T. V., vedená v předmětném období na ÚP bez pobírání podpory a manžel K. V., B. P. K., v cit. období nezaměstnán, bez pobírání podpory.

O odvolání rozhodl žalovaný dne 26. 8. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím, v němž konstatoval výše uvedené skutečnosti z průběhu správního řízení a poukázal na znění jednotlivých ustanovení **zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře v platném znění**, jímž je při rozhodování o dávkách státní sociální podpory vázán, a dále na zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje na §§ 24 – 28, upravující podmínky nároku na příspěvek na bydlení, cituje **znění § 24**, dle kterého má na dávku nárok vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30 a na území hl. města Prahy koeficientu 0,35 a b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30 a na území hl. města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení. Dále uvádí, že rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, je u příspěvku na bydlení období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popř. nárok na dávku uplatňuje (**§ 6 písm. a) bod 1 zákona**). V dalším cituje žalovaný znění § 7, který upravuje, kdo se za rodinu pro účely tohoto zákona považuje, stanoví okruh společně posuzovaných osob. Pro nárok na příspěvek na bydlení je tento okruh upraven v odst. 5, podle něhož se za společně posuzované osoby považují všechny osoby, které jsou v témže bytě hlášeny k trvalému pobytu; podmínka, aby spolu trvale žily a společně uhrazovaly náklady na své potřeby se nevyžaduje. Okruh společně posuzovaných osob je tak definován jinak, než u dalších dávek státní sociální podpory, zákon zde dává úřadu pravomoc k některým osobám nepřihlížet v případě, že spolu prokazatelně nežijí po dobu alespoň tří měsíců. Žalovaný odkazuje na žádost žalobkyně o příspěvek na bydlení ze dne 13.7. 2011 na období od 1. 7. 2011, v žádosti je uvedena žadatelka a dcera T., u dcery K. a F. V. je poznámka „NEPOSUZOVAT“. Dne 24. 11. 2010 bylo rozhodnuto o tom, že se nebude přihlížet k osobě K. V. od 1. 10. 2010, není stanoveno datum ukončení této skutečnosti a součástí rozhodnutí je i upozornění na **povinnost žadatele, upravenou v § 61 zákona, podle něhož je povinen písemně ohlásit příslušnému úřadu práce do 8 dnů změny ve skutečnostech, rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu**. Formulář Hlášení změny žalobkyně úřadu doručila až 16. 4. 2014, oznámila, že s ní žije ve společné domácnosti dcera K. od 17. 8. 2011 a spolu s ní i její manžel pan K. (USA), který má na uvedené adrese hlášen přechodný

pobyt od 16. 4. 2011. Žalovaný odvíjí své rozhodnutí o přeplatku na dávce od znění **§ 51 odst. 2 zákona, neboť příspěvek na bydlení se přiznává na období 1 roku, a to vždy od 1. července do 30. června a pro nárok na jeho trvání je vždy nutné do konce října, ledna a dubna příslušného roku prokázat rozhodný příjem a náklady na bydlení, jinak nárok na předmětnou dávku zaniká.** Společně posuzovaná osoba K. V. měla proto doložit Doklad o výši příjmu za jednotlivá čtvrtletí nejpozději do 31. 12. 2011, 31. 3. 2012 a 30. 6. 2012, tyto byly doloženy až 23. 4. 2014. Žalovaný dále odvíjí své rozhodnutí o přeplatku na dávce od znění ust. § 61 odst. 1 zákona, jak uvedeno výše, na tuto povinnost ohlášení změn byla žalobkyně opakovaně upozorněna, následně však předkládala úřadu Prohlášení osob o příjmech rozhodných pro nárok na dávky, ve kterých uváděla svoji osobu a dceru Terezu, uvedla tedy nepravdivé údaje. **Příjemce dávky, který nesplnil některou ze zákonných povinností či přijal dávku či její část, ačkoliv z okolností musel předpokládat, že byla vyplacena neprávem či ve vyšší částce než náležela, je povinen neprávem přijaté částky vrátit (§ 62 ods. 1).** V dalším pak žalovaný řešil a odůvodnil, proč zařadil do okruhu společně posuzovaných osob pro nárok na dávku pana K. ode dne 16. 4. 2013. Zde odkazuje na § 3 zákona a vysvětluje, že dotýčný byl přihlášen k pobytu na území ČR od 16. 4. 2012, podmínku uplynutí 365 dní ode dne hlášení k pobytu na území ČR proto splňuje k datu 16. 4. 2013.

Krajský soud v Hradci Králové po projednání věci a přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí konstatoval, že mezi účastníky řízení nebyly sporné rozhodné skutečnosti, které výše soud uvádí a které popsal žalovaný i orgán I. stupně ve svých rozhodnutích, tedy, žalobkyně nespороvala, že zákonem stanovené povinné skutečnosti pro trvání nároku na dávku příspěvku na bydlení ohlásila nikoliv v zákonem stanovené lhůtě 8 dní, ale podstatně později, tedy až po uplynutí několika let. Sporovala pouze obecně pohled na jednotlivá období s tím, že pokud by po přepočtu skutečností, které byly později o jednotlivých problémech známy, nárok teoreticky vznikl, nemělo dojít k rozhodnutí o vrácení přeplatku dávky, případně pouze o zcela jiné částky. S názorem žalobkyně soud nemůže souhlasit, neboť již samotným pohledem na výše citovaná znění jednotlivých ustanovení zákona č. 117/1995 Sb. je patrné, že argumentace žalobkyně nemůže obstát. Pro období říjen 2011 až červen 2012 žalobkyně, ač řádně poučena, nesplnila svoji zákonnou povinnost, plynoucí z ust. § 51 tohoto zákona, neohlásila rozhodné skutečnosti pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu a nemůže se tak dovolávat jejího přepočtu, neboť z uvedeného zákonného důvodu na dávku nevznikl nárok. Žádost a rozhodnutí žalovaného o navrácení přeplatku dávky tak není sankcí ve smyslu žalobkyní uváděného stanoviska MPSV ze dne 11. 10. 2010, nýbrž nesplněním zákonné povinnosti, majícím za následek to, že nárok na dávku vůbec nevznikl, neboť žalobkyně ve lhůtě, dané ust. § 51 odst. 2 zákona (jak uvedeno znění výše), nedoložila včas příjmy všech společně posuzovaných osob. Žalovaný v uvedeném případě nemohl provést přepočet reálného nároku na dávku, neboť by, dle přesvědčení soudu, došlo k obcházení zákonem jasně a taxativně stanovených povinností příjemce dávky. Konečně, žalobkyně ani žádné konkrétní částky, o které by se mělo jednat, neuvedla. Krajský soud tedy důkazy, obsažené ve spisu, hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla a ani nemohla být z výše uvedených skutečností důvodná a proto ji zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. únor 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně